

Nema trajnih karakteristika
 Ne da se dotaknuti
 Ne da se spoznavati čulima
 Ne da se čvrsto držati
 Nekompletna je
 O njoj mislim neprestano drugačije
 Deo nje je nepoznat, ipak uvek se više razotkriva
 Delove joj nećemo nikada spoznati
 Deo nje lako bi mogli spoznati, ipak nikad ga nećemo
 Deo nje znamo, ali ne da se opisati
 Nešto od nje lako ćemo opisati, ali opisi su nekompletni i moramo ih izmeniti
 Svaki pokušaj opisa je izmeni
 Mislići o njoj znači izmeniti je
 Spekulacija o njoj je nepouzdana
 Deo nje je ustaljeno znanje
 Izvor joj je nepoznat
 Deo nje je postojao pre nego što sam saznao za nju
 Uvek je otvorena za nove mogućnosti
 Njen celokupan značaj se lako može totalno izmeniti u trenutku
 Lako prestaje da bude svakoga trenutka
 Deo nje ne postoji više
 Bilo koji deo je lako bilo kada napusti i ne vratи se nikad
 Bilo koji deo je lako napusti za neko vreme i kasnije se vrati
 Ne da se ponovo sazdati
 Ne može postojati potpuno izolovana
 Njene granice se ne mogu odrediti
 Ne da se razjasniti racionalnom analizom
 Ne da se ograničiti u bilo koji sistem bilo koje vrste
 Lako prouzrokuje događanje stvari
 Na nju utiču druge stvari
 Na nju utiču okolnosti
 Prilike oko nje se stalno menjaju
 Lako može biti u blizini, ipak ode, da je ne bi opazili
 Lako je možemo zameniti sa nečim drugim
 Nekad se ne da razlikovati od drugih stvari
 Delovi drugih stvari lako mogu biti i delo nje
 Lako može biti deo nečega drugog
 Nekad je zajedno sa drugim stvarima, nekad je sama
 Neki delovi su kao kod drugih stvari, neki su drugačiji
 Nekad je jasna, nekad je nejasna
 Nekad je uređena, nekad je razbacana
 Nekad je u jednom komadu, nekad je u odvojenim fragmentima
 Nekad je blizu, nekad je daleko
 Nekad je unapred isplanirana, nekad nezavisna
 Nekad je sređena, nekad zbrkana
 Nekad je lako dostižna, drugi put joj je nemoguće odrediti mesto
 Lako je negiramo

Lako je ignorišemo
 Lako je izbegavamo
 Lako je se sećamo
 Lako je zaboravimo
 Nešto od nje sam zaboravio
 Ne mogu da slutim, kakva će biti u budućnosti
 Lako može biti da je drugi bolje poznaju, nego što je poznajem sam
 /»Problemi«, 1970./

ZAGREB

MIRKO RADOJIČIĆ
 ZA KONCEPTUALNI BROJ "POLJA"
 TRIBINA MLADIH
 21000 NOVI SAD
 KATOLICKA PORTA 5

"ZA UMETNOST BEZ UMETNIKA BEZ KRITIČARA I BEZ PUBLIKE"

ANONIMNI UMETNIK

UMETNIČKO DELO 1970

ONO MENJA ČITAVO VREME.
 ONO JE UREDNO.
 ONO NEMA SPECIFIČNO MESTO.
 NJEGOVE GRANICE NISU UTVRĐENE.
 ONO SE POJAVA LJUDE U OBLIKU DRUGIH STVARI.
 ONO JE ODREĐENO DRUGIM STVARIMA.
 ONO JE MOŽDA DOSTIŽNO ALI SE KREĆE
 A DA SE NE PRIMETI.
 NJEGOV POZIV JE MOŽDA ISTO TAKO POZIV
 NEKE DRUGE STVARI.
 DELOM JE ONO BLISKO.
 DELOM JE STRANO.
 POZNAVANJE GA MENJA.

/»VH 101«, broj 3, 1970. godine/

Preveli sa slovenačkog i francuskog
 VLADIMIR KOPICL i MIRKO RADOJIČIĆ

Predmeti, reči i dela, otuda oni sami, postoje bez »značenja« i ne navode na značenje čak i ako se pojavljuju u jednom specifičnom umetničkom kontekstu: oni i dalje jesu opšti i neutralni.

Demitiziranje reči i stvari imalo je za menе, u mom radu, kritičku važnost, budуći da se koristim svakidašnjim govorom da bih izgradio odgovarajuća rešenja koja, uprkos njihovom označavanju jednog određenog fenomena, ne prizivaju niti odobravaju empiričku verifikaciju: funkcija rada koegzistenta je sa delima. Moje intencije vrlo su različite od onih koje su prisutne u znatnom broju skorašnjih aktivnosti koje simuliraju jedan konceptualni »stilk«: moji radovi koji su verovatno u svakom pogledu nedodređeni, nemaju neki specifičan »sadržaj« i služe kao povod za onog ko proniče u »sadržaj« dela služeći se ponovnim čitanjem od postavki do fabriciranja značenja.

Dela koja »određuju« (vi) činite, (vi) mislite, (vi) vidite ovo ili ono, rezultat su pogrešnog čitanja konceptualnih intencija, čak i gora, po mom mišljenju fotografije su koje ilustruju »earlh« works ili, pak, vrstu autobiografskog dela. Takve fotografije nisu ništa više nego sećanja koja ispraćaju čitanje prema predmetima ili »specifičnim« aktivnostima, umesto da funkcionišu kao »dele« unutar konceptualnog modela.

Septembar 1970.

Ja sam definisao umetnost kao jednu aktivnost koja proširuje polje ljudske svesti kroz konstrukcije koje prenose prirodne fenomene onog stanja kvalitativne indiferencijacije koje zovemo »život« u nerazdvojne objektivne koncepte u umetnosti samoj. Od impresionizma umetnost je bila u znatnom delu zasnovana na jednom izvođenju nužno potrebnom za transpoziciju našeg iskustva prirodnih fenomena i vizualnih manifestacija.

Moj rad sastoji se u determiniranju forme umetnosti u trenutku kad je tradicionalna uloga igre kroz vizualno iskustvo zasićena ili eliminisana. U jednom broju dela je sam postupio tako da doveđem najpre »spoljašnjost« u prvi plan dela, zatim njenu različitu vizuelnu iskustva, čineći u stvari da funkcioniše kao dokument koji postoji samo da bi poslužio kao strukturalni element u jednom konceptualnom sistemu. Korišćeni sistem su skupovi brojeva, bilo kakvi ili logični, izgledi vremena, ili propozicije i »dokumenti« spoljašnosti koje su snimljene sa namerom upotrebljenom kao način duplikacije, a da izvršilac ne uzima nijedno »estetičko« rešenje.

Sve što ovde može biti vizualno proizvoljno postoji u delu i njegovo stvarno postojanje ostaje identično u sebi — u »životu«, savremenom ma čemu drugom — odvojeno je od umetnosti ili od ciljeva umetnosti.

/»VH 101«, broj 3, 1970. godine/